

SAINT ANTHONY ORTHODOX CHURCH

Antiochian Orthodox Christian Archdiocese

www.orthodoxbutler.org

ADDRESS: 400 S. Sixth Avenue, Butler, PA 16001

RECTOR: Rev. Bogdan Gabriel Bucur

CONTACT: 412.390.8208; frbogdan@orthodoxbutler.org

Duminica a XXVII-a după Rusalii (28 noiembrie 2010)

APOSTOLUL DUMINICII

Din Epistola Sfântului Pavel către Efeseni citire:

(Efeseni 6,10-17) Fraților, întăriți-vă întru Domnul și'ntru tăria puterii Lui. Îmbrăcați armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva Începătoriilor, împotriva Stăpâniilor, împotriva Stăpânitorilor acestei lumi de'ntuneric, împotriva duhurilor răutății care sunt în stihiiile cerești. Pentru aceea luați armura lui Dumnezeu: pentru ca'n ziua cea rea să fiți în stare să țineți piept; și după ce veți isprăvi totul, să rămâneți în picioare. Așadar, stați în picioare, avându-vă mijlocul încins cu adevărul și îmbrăcați fiind în platoșa dreptății și cu picioarele încălțate'n starea de a fi gata pregătiți pentru Evanghelia păcii; mai presus de toate luând pavăza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile înflăcărate ale Celui-Rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

Creștinii din Efes, cărora le era adresată această epistolă, trebuie să fi înțeles foarte bine acest pasaj, întrucât se întâlneau zilnic și la tot pasul cu soldați romani purtând uniforma și armele specifice. Înțelegem și noi că Sfântul Pavel face o analogie între armele și armura unui soldat, pe de o parte, și

“echipamentul” duhovnicesc al creștinului; însă nu strică să scoatem în evidență două elemente pe care le-am putea trece prea ușor cu vederea.

Mai întâi, metafora soldatului și a armelor sale sugerează că viața de creștin nu-i pentru slăbănogi și lași. Nu este ușoară, nu e confortabilă, cere disciplină și trezvie constante. Firește, pentru că suntem în stare de război—nu e vorba de vreun război cu inamici exteriori, nici de un război cu trupul. Este vorba de un război ce se poartă în adâncurile minții și inimii. După învățătura Bisericii Ortodoxe, creștinii se află în război neconținut cu răul propriilor greșeli și păcate care atrag o hoardă de duhuri rele. Sfântul Antonie cel Mare, văzând capcanele demonilor întinse pretutindeni, de-a lungul și de-a latul și pământului, și aproape deznădăjduind, întreabă: “oare cine poate scăpa de acestea?” Iar răspunsul ceresc—“smerenia!”—ne aduce la învățătura Apostolului de astăzi.

Soldații își primesc uniforma, armele, și proviziile de la armată; lupta lor se desfășoară potrivit ordinilor primite, ca parte a unor manevre tactice decise de superiori, în conformitate cu strategia militară a armatei. Pe scurt, efortul individual al unui soldat este eficace numai în măsura în care este parte a eforturilor concertate a unei unități mai largi a armatei.

Nici viața creștină nu este o chestiune care privește individual independent de comunitate. Tocmai de aceea în Ortodoxie nu vorbim despre “credința *mea*,” “Biblia *mea*,” “rugăciunea *mea*,” “spovedania *mea*,” “Împărtășania *mea*”; mărturisim, dimpotrivă, și ne împărtășim de credința Bisericii, ascultăm sau citim Scripturile Bisericii, participăm la rugăciunea Bisericii; prin taina spovedaniei derâmăm zidurile nevăzute ce ne separă de Biserică, iar prin taina împărtășaniei suntem primiți la marele ospăț al Bisericii. Împreună postim, împreună prăznuim, împreună învățăm a trăi în comunitatea de iubire a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Cât despre “armura lui Dumnezeu”, “platoșa dreptății”, și “pavăza credinței” pe care ni le recomandă sfântul Pavel ca echipament al creștinului—toate acestea sunt *daruri gifts*. Le primim odată cu intrarea în Biserică și atâta vreme cât cultivăm acest har (un termen mai teologic pentru dar), el se activează în noi, cooperând cu strădaniile noastre de a trăi în Hristos. Evanghelia de astăzi spune limpede că nu este cu putință oamenilor să se mântuiască; însă dacă îi permitem lui Dumnezeu să ne înveștmânteze cu veștmântul harului, Dumnezeu Însuși face ca imposibilul să devină cu putință.

EVANGHELIA DUMINICII

Din Sfânta Evanghelie după Luca citire:

(Luca 18:18-27) Și L-a întrebat un dregător, zicând: „Învățătorule bun, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Iar Iisus i-a zis: „De ce-Mi spui bun? Nimeni nu este bun, decât numai unul Dumnezeu. Cunoști poruncile: Să nu te desfrânezi, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta“. Iar el a zis: „Pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea“. Și auzind Iisus, i-a zis: „Încă una îți lipsește: Vinde tot ce ai și împarte-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mi Mie“. Iar el, auzind acestea, s'a întristat, fiindcă era foarte bogat. Și văzându-l Iisus că s'a întristat, a zis: „Cei ce au bogății, cât de greu vor intra ei în împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu“. Iar cei ce auzeau au zis: „Și cine poate să se mântuiască?“ Iar El a zis: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu“.

După toate standardele omenesci ale moralității, auzim astăzi despre un om tare cumsecade: nu își înșală nevasta, se poartă bine cu părinții, nu fură, nu ponegrește și acuză pe nimeni pe nedrept, și, firește, nu a ucis și probabil nici nu va ucide vreodată pe cineva. Putem fi siguri că ar mai fi multe lucruri bune de spus despre acest om: de exemplu, este o persoană cu un profund simț religios (îl vedem că se interesează „viața veșnică”), care se poartă cu respectul cuvenit față de învățătorii Legii (vedem cât de politicoși se adresează lui Iisus). Probabil sunt și o mulțime de vicii pe care omul nostru le-a evitat de-a lungul vieții. În orice caz, aflăm că și-a dus viața în felul acesta încă „din tinerețe"! Ce să mai, este un om de la care avem multe de învățat.

Cu toate acestea, în pofida înșiruirii de calități, Evanghelia ni-l înfățișează ca pe un exemplu a *ceea ce trebuie să evităm*. Cuvântul lui Hristos îi turtește omului nostru toată imaginea de sine, spunându-i că toate strădaniile sale sunt insuficiente, și că îi lipsește tocmai ceea ce îi pare imposibil de făcut. Un răspuns foarte demoralizator, întrucât pune degetul pe rană: omul, care era foarte bogat și foarte atașat de bogăție, ar fi trebuit să se lepede tocmai de bogăție. „Auzind acestea, omul s'a întristat, fiindcă era foarte bogat.“

Dacă nu ar fi fost vorba de bogăție, ci, să spunem, de promiscuitate sexuală, răspunsul lui Hristos ar fi fost cu siguranță diferit—probabil că i-ar fi spus: „Încă una îți lipsește: taie de la tine promiscuitatea, începe chiar de

astăzi să trăiești în curăție și vei avea comoară în cer“. Iar dregătorul s-ar fi întristat probabil, închipunindu-și că îi este imposibil să rămână credincios unei singure femei (curăție în căsătorie) sau credincios votului abstinență (curăție monahală). Iar dacă omul ar fi fost subjugat de mândrie, Iisus i-ar fi propus să practice smerenia; dacă ar fi fost bolnav de mânie, Domnul ar fi diagnosticat cu precizie problema, și i-ar fi indicat omului medicamentul duhovnicesc pe măsură.

Pe scurt, Evanghelia nu are în vedere un anume om bogat care nu dorea să se despartă de bogăție; și nici nu este vorba numai despre bogăție ca piedică în calea mântuirii. Dimpotrivă, chiar dacă nu toți suferim de boala dregătorului din Evanghelia de astăzi, textul ni se aplică fiecăroră dintre noi. Nu există o scară “obiectivă” a păcatelor, care să ne indice “cel mai mare păcat”: cel mai mare păcat este, întotdeauna, păcatul *meu*. Iar cuvântul lui Hristos nu este ușor de primit: “mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intri *tu* în împărăția lui Dumnezeu.” Auzind ceea ce i-a spus Iisus dregătorului bogat, cei din jur s-au arătat cât se poate de șocați: “Dacă așa stau lucrurile, oare cine se poate mântui?” Evident, nimeni! Este, după cum spune chiar Hristos, “cu neputință la oameni”!

Înainte de a-i vorbi bogatului despre nevoia de a-și birui pofta nesățioasă de avere, Domnul îi vorbește despre bunătatea lui Dumnezeu: “Nimeni nu este bun, decât numai unul Dumnezeu!” Să nu reacționăm, deci, precum bogatul din Evanghelie, care s-a întristat și a preferat să se retragă îndată ce a înțeles că Dumnezeu nu îi oferă confirmarea vieții sale de om “cumsecade”, ci îi cere o schimbare radicală. Iată încurajarea pe care o primim: deși mântuirea nu ne stă la îndemână—este “cu neputință la oameni”—Dumnezeu însuși dorește să ne mântuiască. Chemarea Evangheliei de astăzi își are ecoul în Sfânta Liturghie, care ne îndeamnă iarăși și iarăși, “pe noi înșine și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm ... că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești!” Altfel spus: leapădă-te de tine însuși și de păcatele tale, și încredințează-te lui Hristos, lasă-l pe El să te înveștmânteze cu harul Său (a se vedea Apostolul de astăzi), lasă-L pe Dumnezeu să facă cu putință ceea ce la oameni este cu neputință.

Aflându-ne în Postul Nașterii Domnului, Evanghelia ni se dezvăluie într-o nouă cheie. Din condacul Înainte-prăznuirii Nașterii, cântat astăzi: „Fecioara astăzi pe Cuvântul Cel mai înainte de veci merge să-L nască în peșteră în chip de negrăit. Dănuiește lumea auzind ...: *Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu!*“